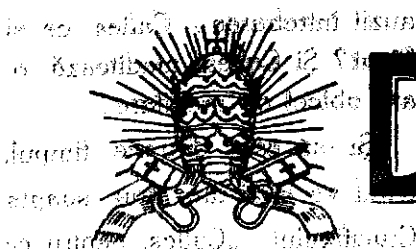

5268

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucurou de distribuie: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Iertarea.

Iertarea este acel balsam miraculos care vindecă ranele cauzate de semenii noștri. Ea este și ultima nădejde a noastră, când toate celelalte ne-au părăsit. Rătăcind în întunericul păcatului, ca o candelă îndepărtată ni se prezintă iertarea Tatălui ceresc, arătându-ne drumul spre „casă.“ Dar această candelă nu o văd decât aceia, care iartă și ei pe semenii lor.

Iertarea ne ridică din starea sălbatică, stăpânită de răsbunare, în stare creștină de iubire a inamicului. Ea este resortul tuturor activităților sociale și filantropice, care, privind vanitatea și nerecunoștința înăscută a omului, ar fi imposibile fără iertare.

Omul care nu iartă devine necondiționat miantrop. El ține seamă de toate ofenșele, de toate necazurile cau-

zate de alții, deci nu e capabil mai mult să caute societatea altora, necum să aducă jertfe pentru ei. Acest om nu este nici marimos, nici practic. Nu este marimos, căci el numai acelora face bine dela care și el numai bine a primit și speră că și în viitor va primi numai sentimente amicale sau de recunoștință și fapte izvorite din aceste sentimente. Dar binele calculat nu este adevărat bine și nu arată la suflet înălțat. Nici practic nu este omul care nu iartă. Când spune cuvintele rugăciunii învățată dela dulcele Invățător divin, care și în agonia lui de pe Cruce s'a rugat pentru inamici, și nu iartă mărturisește că n'a înțeles spiritul creștinismului. Cuvintele: „Și ne iartă nouă greșelele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri,“ vor fi blestem pentru el. Și ce va fi din el dacă Dumnezeu cel milos și iertător i se va arăta ca judecător

cumplit?! Și cine este fără greșeli? Și ce sunt greșelile altora față de noi, comparate cu greșelile imense ale noastre față de Creatorul nostru?!

Dacă avem aceste în vedere vom fi iertători. Iar atunci sufletul nostru nu va fi stâncă neroditoare, care se cutremură în furtuni de răzbunare, ci va deveni câmp înflorit, pe care cresc florile multicolore și binemirosoare ale stăpânirii de sine și pe care lacrima iertaților e rouă. Și dacă iertarea vine din inimă, între sufletul iertatului și al iertătorului se va naște o legătură misterioasă, care pe ambii îi va conduce la Crucea Regelui iertător, ca să-i raporteze de fapta lor. Unul cu lacrimile părerii de rău va spune: „Doamne, i-am făcut rău fratelui meu.“ Celalalt poate cu inimă încă sângerândă, dar cu fericire în suflet va zice: „Dulce Isuse, am făcut cum Tu m'ai învățat, i-am iertat pe fratele meu.“

Căci iertarea face nespuse de bine atât iertatului, cât și iertătorului. I. B.

Generalul Calles.

Cred că nu l-ai uitat! Nici nu pot să presupun, că-l veți uita vre-odată pe prigonitorul creștinilor din Mexico, care în calitate sa de cap al Mexicoului revoluționar, a introdus cele mai barbare omoruri și chinuri.

Cine nu-și aduce aminte de P. Pro, Libre Ioachim, Melgaero Samuil, Iunipero Vera, Humic de Martinez și alții mii și mii de martiri, cari au căzut jertfa acestui sălbatec călău al lui Hristos.

Dar să vedeți! Paul din Saul a devenit apostolul neamurilor! Și el prigonitor a fost, care cași Calles, voia să stârpească totul ce a fost creștinesc — pe atunci — frageda Biserică a lui Hristos.

Se vede, că și pe Calles l-a ajuns lumina orbitoare a adevărului, sau poate suferințele boalei sale au făcut ca să priceapă marea sa greșală și că creștinismul este operă dumnezeiască, deci cel care lucrează împotriva lui, cu Dumnezeu se războiește, care poate să trimită suferințe mântuitoare de suflete chiar și celor mai puternici din lume.

Azi acest general Calles zace bolnav într'un spital din Los-Angelos. Spitalul este sub conducerea călugărițelor sfântului Vincențiu. Doi medici mexicani supraveghează starea sănătății lui șubrede, iar pentru siguranță este păzit de șase detectivi.

Ca să se întâmple și cu el minunea întoarcerii lui Saul, —

de aceasta se îngrijesc călugărițele, care nu uită nici un moment, că acela pe care îl îngrijesc, a fost un mare păcătos. Aceste sub perna lui și pe plapomă așează medaliile făcătoare de minuni ale Preacuratei Vergure Maria.

Pe peretele — alb ca zăpada — din fața bolnavului un Crucifix mare îi arată, cât e ziua de mare, ranele însângerate, piroanele lungi, cununa de spini, fața crispată de durere, mișcările convulsive ale trupului răstignit.

Și Calles parcă deja a și

auzit întrebarea: Calles ce ai făcut? Și Calles meditează, o, are obiect de meditare!

Și nu este departe timpul, când va auzi din nou șoapte Crucifixului: „Calles, pentru ce mă prigonești?” Și ochii lui Calles se vor deschide și va vedea și va întreba: „Cine ești Doamne?” Și atunci va auzi a treia oară glasul Crucifixului: „Eu sunt pe care-L prigonești, care pentru tine și pentru toți am răbdat moarte.” Atâta va ajunge, ca Calles prigonitorul să devină Calles apostolul. Și așa va fi!

Titu Berinde.

Actualități.

Lumea se agită; dacă doi se întâlnesc prima întrebare este: cine va fi mitropolit sau cine va fi vicar: La tot cazul sunt chestii mari: aceea a mitropoliei pentru întreaga Biserică unită, iar a vicariatului pentru Maramureș. Pe aceste două teme au pornit o sumedenie de discuții, ba chestia mitropoliei a făcut să apară chiar și articole în gazete . . . politice (care atât de frumos au fost puse la punct de „Unirea”)

Se vorbește mult, morile de vânt nu se mai opresc, cași cum numirea persoanei, care va trebui să ocupe înaltul post de Arhipăstor al Bisericii unite sau — față de acesta — umilul post de vicar al Maramure-

șului, ar depinde dela împrejurarea, dacă se vorbește mult sau mai puțin. Se fac prognosticuri, se manifestează simpatii și dorințe diferite și aceste toate degeaba.

Căci organizația Bisericii noastre prevede ca *directivă* în cazuri similare nu simpatiile și antipatiile omenesti, nici aparențele, nici popularitatea câștigată de multe ori pe căi piezișe, (care dealcum atât de ușor se schimbă în contrar), ci singura directivă sigură, care nu se poate înșela . . . *providența dumnezeiască*, care va șopti în urechia membrilor colegiului electoral pentru mitropolie numele celui mai potrivit pentru acest înalt post de grea

răspundere, iar clemența (tot darul providenței) factorului chemat de a decide asupra persoanei apte pentru postul de vicar al Maramureșului sigur va găsi pe omul, care să știe să țină piept cu multele neajunsuri de azi.

Pentru ce dar atâtea vorbărie? Pentru ce atâtea comparații (acesta ar fi mai bun sau

acela), când — mulțumită Domnului — este cine să se îngrijească de toate aceste.

Datorința fiecărui creștin este așteptarea liniștită a hotărârilor dumnezeiești ce se vor lua la timp potrivit, de aceia, cari sunt chemați și au datoria sfântă de a lucra în înțelesul acestor hotărâri.

Mismar.

Un apel stăruitor.

Mântuitorului nostru adesea îi era milă de de mulțimea de popor ce flămânzea. Astăzi lumea întreagă flămânzește nu după pâinea trupească, ci după cea sufletească, după adevăr, după har, după viață, după iubirea divină. Și cine ar putea tăgădui că astăzi, unul dintre principalele mijloace de a propaga adevărul religios dătător de viață sufletească este presa religioasă. Și în vreme ce presa profană a luat proporții atât de colosale și ruinătoare, presa religioasă cum stă? Ți-se strânge inima de durere când vezi că în cele mai multe librării ești tot felul de cărți, dar cărți religioase deloc, sau foarte puține aruncate undeva, ca lucruri puțin căutate și de puțină valoare. Da, la noi se citește foarte mult, însă lucruri profane și chiar rele, dar cărți religioase foarte puține. Iată, cred, unul dintre motivele pentru cari nici nu avem o literatură religioasă înfloritoare.

Și pentru ce nu citește lumea cărți religioase? De sigur

că din idiferență în mare parte, dar o piedică sau cel puțin un pretext — adesea foarte just — ce-l opun, este prețul mare al cărților religioase

Prin urmare trebuie să punem la dispoziția publicului cărțile cele mai ieftine posibil, ca cel puțin prețul să nu-l împiedece, ci să-l îndemne la cumpărarea lor. De altcum experiența arată că cărțile religioase ieftine trec bine. Dar aici vine problema, cum să tipărești cărți ieftine, când trebuie să-ți golești toate buzunarele pe vreme îndelungată ca să poți scoate o cărțică mediocră, ca apoi să-ți poți recâștiga banii plasați „grițărește” și în atâția ani, încât nu te mai alegi cu nimic. Și încă dacă ar fi cât de mulți cari ar putea face și așa; însă ce puțini sunt aceia cari pot și vreau „să slujească cu leafă proprie”.

De aceea m'am gândit de mult la un lucru pe care l-am și exprimat cu deosebire predicând exerciții spirituale în Seminariile noastre. Anume: Să

se înființeze o societate de editură, în care cei ce vor intra... și vor contribui: 1. Să nu pretindă interese după capitalul vărsat; 2. autorii să nu pretindă nici o remunerație pentru munca lor. Astfel să se tipărească cărțile cele mai ieftine posibil: să se scoată din ele numai speșele efective. Evident deci, că ne-am îndrepta numai spre cei ce — având posibilitate materială să ne ajute și voind să o și facă — nu-și fac din mamona ținta vieții lor sau nu-l folosesc de mijloc de desfătări ori trai comod în viața aceasta. Departe de noi ori ce gând de concurență cu alte case de editură existente, nu voim decât să facem un pas înainte în ogorul sufletesc și acesta cu sprijinul celor altruști și generoși într'un grad mai mare! Pentru aceea nu vor avea decât să se bucure de o nouă mână de ajutor, chiar dacă întru câțva li s'ar reduce venitele materiale. Vre-o câțiva suntem deja perfect de acord și suntem hotărâți să și pornim acțiunea chiar dacă prin absurd am rămânea singuri. Iar subsemnatul ca inițiator iscălesc deja de acum 2500 de lei lunar, adecă jumătate din salariul meu, spre acest scop.

Apelăm deci la generozitatea și altruismul atâtor suflete, din darul lui Dumnezeu destule, atât între preoți cât și

între mireni și le cerem sprijinul pentru a putea îngheta planuita societate asigurându-i că nicăeri nu și-ar putea plasa mai cu vrednicie înaintea lui Dumnezeu mult-pușinul ce au putut economisi.

Comitetul de direcție ce se va alege va da seamă până și de ultimul leu ce i s'a incredințat. Iar și dacă nu vom avea nici un venit material după banii plasați, nespună ne va fi mângâierea în ora morții când vom ști că am dat de mâncare și de băut celor flămânzi și înșătoși sufletește, mult mai mulți la număr decât cei flămânzi trupește. Căci dacă Mântuitorul va aduce la fericire pe cei ce au făcut mila trupească, la ce fericire nu ne putem aștepta noi dacă am dat adevă-

rul și viața atâlor sufete moarte prin păcat și minciună și înviate prin lectura cărților religioase.

Pornim la drum în numele lui Isus Hristos a cărui cauză vrem să o servim incredințati că ajutorul său divin ne va sta alături căci El a zis: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, și eu în mijlocul lor sunt.” Dacă cei cu planuri rele se știu aduna, cu cât mai vărtos e bine și trebuie să se adune cei cu planuri de regenerare a societății.

Lansăm, deci acest apel pe care l-am numit îndrăzneț pentru zilele critice prin care trecem, dar și aceasta îndrăzneală o punem sub scutul Aceluia, care a zis: „Indrăzniți, eu am biruit lumea” și de a

cărui dragoste aprins, creștinul știe să aducă jefele cele mai mari, până la eroism dacă e nevoie.

Cu rezultatul acestui apel precum și cu întreaga activitate ce o va desvolta noua asociație și cu concursul căror persoane, onoratul public se va ținea în curent spre a fi judecați, ori când dacă și cum ne-am îndeplinit planul propus.

În numele comitetului de inițiativă

P. SIMEON CHIȘIU
director spiritual la
Academia Teologică gr. cat.
Cluj.

(Din „Farul Nou”)

**Citiți și răspândiți
„DUMINECA”**

Calendar săptămânal.

10 — 16 Martie 1935.

- 10. Dumineca lăsatului de brânză
Ap. Rom. 13, 11 Evg. Mat. 6, 14
M. Cuadrat † 258
- 11. Luni Ep. Șofronie
- 12. Marți C. Teofan † 818
- 13. Mercuri Moașt. C. Nichifor † 847
- 14. Joi C. Benedict
- 15. Vineri M. Agapie † 303
- 16. Sâmbătă M. Sabin † 287.

„Și aceasta cu atât mai vărtos, știind vremea, că este ceasul ca să ne deșteptăm noi din somn, căci mai aproape ne este nouă mântuirea acum, decât am crezut. Căci noaptea a trecut, iară ziua s'a apropiat: să lăpădăm dară lucrurile întunecului și să ne îmbrăcăm cu arma luminii. Ca ziua, cu cuviință să umblăm, nu în beție, nu întru curvii și întru fapte de rușine, nu în price și în pizmă, ci vă îmbrăcați în Domnul Nostru Isus Hristos și plăcerea trupului să nu o faceți întru poftă.”

(Sf. Ap. Pavel către Romani
C. 13. v. 11—14)